

рае изъ двора, като въ сжщото време се и провиквала. Вътрешнитѣ каджни излѣзли да я гледатъ и заедно съ мжжетѣ си примирали отъ смѣхъ. Тѣ били увѣрени, че бабата се е напила, безъ да знаятъ какъвъ огънь гори сега на главата ѝ.

Баба Тонка била жена съ веселъ и шеговитъ характеръ, и това много ѝ помагало. Веднажъ единъ турски чиновникъ я напсувалъ и заплашилъ, че ще я покачи на вжжето, защото направила и четирмата си синове комити. Тя весело му отговорила, че е намислила наскоро да се ожени, а нему ще купи жълти обуца отъ сватбата. Чиновникътъ не можалъ да разбере, каква е тая 60 годишна бабичка, която мисли да се жени и неволно се засмѣлъ.

— Тия мои синове не излѣзоха сой — казвала баба Тонка често предъ турскитѣ голѣмци; но сега като се ожения, ще гледамъ да не раждамъ вече царски душмани.

На заточение. Презъ време на възстанията (1876) синоветѣ на баба Тонка станали апостоли: Никола въврачански, а Георги въ сливенски окръгъ. Последния билъ закланъ отъ турцитѣ при едно село и главата му занесли въ Сливенъ. Никола билъ хванатъ живъ и доведенъ въ Русчукъ съ цѣлъ синджиръ други юнаци. Него изпратили на вѣчно заточение въ Азия. Изпращането му било тържествено. Около стотина мжже, жени и момичета придружавали баба Тонка, когато излѣзла да изпрати сина си; всички носѣли китки, съ които отрупвали осжденитѣ заточеници. Баба Тонка вървѣла гордо подиръ сина си и викала високо: „Четирмата ми синове сж въ гробъ: двама умрѣли и двама полуживи. Но още четирма да бихъ имала, пакъ